

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΑ ΕΠΤΑ ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

I

Μετέφρασεν ἐκ τῆς Ἑγκυκλίου τοῦ Σαλισβουρὺ τὴν λέξιν «ἐγνώσθη» διὰ τοῦ ἀήχθη εἰς γνῶσιν».

II

Εἰς τὸν υἶδν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, καταταχθέντα ἔθελοντὴν παρεχώρησεν ἀμέσως χειμερινὸν ἐπενδύτην, ἀπαράλλακτα καθὼς ἔδωκε καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους στρατιώτας.

III

Κατασκευάζει τὰ πεζοδρόμια καὶ ρίπτει τὰ χῶματα εἰς τοὺς δρόμους.

IV

Ὁ ἀνταποκριτὴς τῶν «Ἡμερησίων Νέων» κ. Σκίινερ γράφει ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ ἡ κυβέρνησις δὲν τὸν ἐμποδίζει.

V

Κρατεῖ ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας τὸ φύλλον τοῦ Χρόνου, καὶ ἐμποδίζει τὸν κ. Ζυγομαλᾶν νὰ βγῆ μιὰ ὥρα προτύτερα εἰς τὴν Ἑφημερίδα.

VI

Τὰ βάσανα τοῦ Ἰουδαίου Λέβη (*Ἴδε καὶ Λευϊτικὸν «Ἑφημερίδος».

VII

Δὲν κανονοβολεῖ μιὰ ὥρα ἀρχύτερα τὸ Δουλεῖνο.

Ἡ εἰσαγγελεὺς ἀντιπολίτευσις.

ΘΕΜΑΤΑ ΟΛΛΕΝΔΟΡΦΟΥ Εἰς τοὺς Στρατῶνας.

I.

- Ἐχετε τὸ πηλλίκιον ;
- Ἐχω τὸ πηλλίκιον, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ ἀμπέχονον.
- Ἐχετε τὰς σκελέας σας ;
- Ἐχω τὰς σκελέας μου, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὰς ἀρθήλας μου.
- Τί ἔχετε ;
- Ἐχω τὰς σκελέας καὶ τὰς ἀρθήλας μου.
- Ἐχετε τὸ ἐσώβρακον ;
- Ἐχω τὸ ἐσώβρακον, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν βρακοζώνην.
- Τί θέλετε ;
- Θέλω ἄδειαν διανυκτερεύσεως.
- Θέλετε περιορισμόν ;
- Δὲν θέλω περιορισμόν.
- Ποῦ μετέβητε ;
- Μετέβην εἰς τὸν ἀπόπατον.
- Θέλετε μεταβῆ εἰς τὸν ἀπόπατον ;
- Δὲν θέλω μεταβῆ εἰς τὸν ἀπόπατον, διότι εἰς τὸν ἀπόπατον εἶναι ἄλλος.
- Ποῖος εἶναι εἰς τὸν ἀπόπατον ;
- Εἶναι ὁ 75ος, τοῦ 3ου εἰς τὸν ἀπόπατον.

Τῷ ΑΦΕΝΤΟΥΛῃ.

Φαντάσου, ἐξοχώτατε, ἐν ᾧ θὰ ἀναβαινῆς
 Στὸν Ἑλυμπο περήφανος καὶ πίσω περιμένεις
 Καὶ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ,
 Νὰ σοῦ βαζαν τρικλοποδιᾶ.

De Kock

ΤΕΧΝΗ—ΠΟΙΗΣΙΣ—ΠΑΤΡΙΣ ΚΑΙ ΜΠΑΛΛΕΡΙΝΑ

Νεάπολις, 18 Σεπτεμβρίου 1880.

A.

Νέννα, σ' αγάπησα με τὰ σωστά μου...

"Α! η Νέννα! Τὴν γνωρίζετε; "Οχι; Βίαι η μπαλλερίνα μου. Γνωρίζετε τουλάχιστον τί ἐστὶ μπαλλερίνα; "Ἐν ἐποχῇ ἤτιον σοβαρᾷ τῆς παρουσίας δὲν θὰ λησμονήσω νὰ γράψω φυσιολογίαν τοῦ ὄντος τούτου, ὅπερ ἑλληνιστὶ δὲ ὀφείλει ν' ἀποκαλῆται χορεύτρια, μήτε ὀρχηστρίδα, διότι ἡ μπαλλερίνα δὲν εἶναι μήτε τὸ ἓν μήτε τὸ ἄλλο... ἀλλ' ἐς ἄλλοτε ἢ ἐκθεσις τῆς θεωρίας τῆς μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τούτων διαφορᾶς, ἣν ἀπὸ τοῦδε συνιστῶ πρὸς μελέτην τοῖς χορηγοῖς καὶ ἐργοδόχοις τῶν θερινῶν Ἀθηναϊκῶν σκηνῶν, οἵτινες μετὰ τοσαύτης ἀδιαφορίας καὶ ἐλαχίστης ἐπιχειρηματικῆς ὀξυδερκειᾶς μέχρι τοῦδε παρημέλησαν τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ χαρίεντος καὶ φιλογέλωτος τούτου προτόντος, ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βλαστάνει ἐν Παρισίοις καὶ Νεαπόλει ἐν τοῖς παρὰ τὰς εἰσόδους τῶν μεγάλων οἴκων μικροσκοπικοῖς οἰκίσκοις, ἐφ' ὧν κοινῶς ἐπιγέγραπται aparlez au portier»

"Ἡ Νέννα λοιπὸν εἶναι ἡ μπαλλερίνα μου. "Ἐχει σκοτεινὴν τὴν κόμην ὡς διάνοιαν Σουλτάνου, φαιούς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς οἱ μεγάλοι ἄνδρες καὶ ὁ Ἀθηναῖος φίλος μου Ρ. μέλλουσα πολιτικὴ εὐκλεία, ἐρυθρὰ τὰ χεῖλη ὡς ἡ ὑπὸ τὰς ἐσθῆτας Pompadour ὑποφαινομένη ἐρυθρὰ ταινία, ἣτις ἀκρατῆτως ἐλκύει τὰ βλέμματα, ἐκεῖ ὅπου λήγει ἡ μάλλο ὅθεν ἀρχεται τὸ μυστήριον ἀράτων θελήτρων, καὶ φυσιογνωμίαν ὄντως παράδοξον, ὡστε ὅταν τις βλέπῃ αὐτὴν διαπρώτην φορὰν τοῦ περᾶσαι τὰ νεῦρα, ἀφοῦ δὲ τὴν γνωρίσῃ, μεθύσκειται ὡς ἔκφρων λάτρις ὑπ' ἐνὸς μορφασμοῦ τῆς.

"Ἡ Νέννα ἀπὸ τριῶν νυκτῶν ἐγένετο Νέννα μου, μέχρι δὲ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦν ἡ Νέννα τοῦ φίλου μου Π. . . commis voyageur ὡς ἐγώ. Οἱ ἡμέτεροι ἑταῖροι, οἱ γνώριμοι, οἱ προσωρινῶς ἀποτελοῦντες τὴν αὐτοσχέδιον καὶ τραγελαφικὴν Bohème, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀναστρεφόμεθα ἐν Νεαπόλει διαμένοντες, λέγουσιν ὅτι τὴν Νένναν je l' ai soufflée εἰς τὸν φίλον μου Π. . . "Ἄς λέγωσιν . . . ἀλλὰ μὴ το πιστεύσητε.

"Ἀναχωρῶν ποτε ἐκ Νεαπόλεως δι' ἐν τῶν συνήθων ταξιδιῶν μου, καὶ ἀγνοῶν ποίαν καλλιτέραν χρῆσιν νὰ ποιήσω αὐτῶν, εἶχον δωρήσει εἰς τὸν φίλον μου Π. . . φιάλαι τινες ῥητινίτου ἐξ Ἀθηῶν ἀποσταλέντος μοι, ἂν δὲν εἶχον προφθάσει νὰ καταναλώσω καὶ ὅστις ἠπέλπει νὰ δξυνίσῃ, καὶ μικρὸν κυνᾶριον ὅπερ τυχαίως εἶχεν ἐγκατασταθῆ παρ' ἐμοὶ καὶ ἀκουσίως διετήρουν, διότι ἡ νομαδικὴ ζωὴ, ἦν ἀγῶ, οὐδέποτε μέχρι τούδε μ' ἔκαμε νὰ ἐπιθυμήσω τὴν διατήρησιν ἢ συντροφίαν τῶν τοιούτων οἰκοσίων ζώων, κυνός, ψιττακοῦ, προσωρινῆς συζύγου ἢ γαλῆς. "Ἡδὴ ἀνεχώρει ὁ Π. . . καὶ ὡς καλὸς φίλος ἐνθυμούμενος τὰ μικρὰ δῶρα, μοὶ ἀπέδιδε τοιαῦτα ἀφίνων μοὶ μίαν ἐξάμνον προπληρωθεῖσαν συνδρομὴν γελοιογραφικῆς ἐφημερίδος, ἣν ἐκ τῆς Νεαπόλεως δὲν θὰ ἠδύνατο τακτικῶς ν' ἀναγινώσκῃ, καὶ τὴν μπαλλερίαν του.

"Ἡ μετὰ τῆς τῶν δικαιωμάτων τῆς ἰδιοκτησίας ἐξετελέσθη καθ' ὅλους τοὺς νομίμους τύπους, ἐπὶ μὲν τῆς συνδρομῆς ἐν τῷ γραφεῖ τῆς ἐφημερίδος, ἐνθα ὁ διευθυντὴς εὐγενῶς ἤλλαξε τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου, ἐπὶ δὲ τῆς Νέννας, ἐν τῷ κομψῷ δωματίῳ restaurant τινος

ἐκ τῶν περὶ τὸ Μουσεῖον, πρὸ καλῆς τραπέζης, τὴν αὐτὴν νύκτα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ φίλου μου. "Ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ γελώτων καὶ ποτηρίων ὁ Π. . . μοὶ διεβίβασε τὴν Νένναν διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφῆσεως, καθιστώσης αὐτὸν ὑπόχρεον ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ διαμαρτύρησις ἤθελε θεωρηθῆ ἀναγκαία.

Καὶ ἀπὸ τῆς νυκτὸς καθ' ἣν ἐπίομεν ἐπευχόμενοι κατευόδιον εἰς τὸν φίλον ἡμῶν καὶ μακρὰν ζωὴν εἰς τὸν ἔρωτά μας, γεννηθέντα καὶ βαπτισθέντα αὐτοστιγμικῶς ἐν τῷ αὐτοῦ ἐκ Carpi πεπληρωμένου ποτηρίου, εἰ καὶ τρεῖς ἡμέραι, δηλ. νύκτες, παρῆλθον, ἀγαπώμεθα εἰσέτι . . .

Χθὲς ἡ Νέννα σκιρτῶσα καὶ ἐκβάλλουσα τρελλὰς ἀναρρησὶς εὐθυμίαις, με προσεκάλεσε διὰ τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὸ θέατρον Circo Nazionale, ἐνθα μέλλει δωδεκάκις ν' ἀλλάξῃ τοαλέτταν, χορεύουσα εἰς τὸ διαπρώτην φορὰν διδόμενον μπαλέτο «Παραμύθια» (Fiabe). Πρόκειται περὶ ἑορτῆς τὸ ἄνθος τοῦ demi monde τῆς Νεαπόλεως ἢ πληρᾶ τὸ θέατρον καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς παραστάσεως ἡ Νέννα ἔλεγεν ὅτι θὰ διασκεδάσῃ τόσον, τόσον μαζὺ μου . . .

"Ἀπὸ δύο ὥρων ἀπεσύρθη ἐν τῷ δωματίῳ μου, καὶ ἐνῶ συνδιελεγόμην ὡς ῥωμαντικὸς ποιητὴς πρὸς τὴν πιστοτέρην ἐρωμένην μου, ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς ὁποίας τὰ ὄψαμα καὶ τὰ φιλήματα ἀφίπτανται ὡς μειδιώντα καὶ νεφελώδη ὄνειρα εἰς τὸν οὐρανόν, αὐτὴ αὐτῇ μοὶ ὑπέβαλε τὴν ἰδέαν νὰ γράψω στίχους διὰ τὴν Νένναν. "Ἀλλὰ μόλις εἶχον ἀρχίσει, μόλις ὁ πρῶτος ἐνδεκασύλλαβος, τὸν ὅποιον βλέπετε ἐν ὀρχῇ τῆς ἐπιστολῆς μου ὡς χλιαρὰ καὶ ἐνταυτῷ τερατώδους léclaration εἶχεν ἐκφύγει τῆς γραφίδος μου, μοὶ ἐκόμισαν τὰς ἐφημερίδας . . . Κατέλιπον ἀποτόμως τὴν Μοῦσαν, ἣτις περιβαλλομένη τὸν καπνὸν τῆς πίπας μου καὶ ὑψοφῆται, ὡς ἡ Νέννα ὅταν χορεύῃ, προσεληθούσα εἶχεν ἀκουσθῆσει τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ γραφείου μου καὶ μοὶ προτεμεῖν δία . . . καὶ ἀνάρπαστος ἀφέθη ἐλαυνόμενος ὑπὸ τῆς πνοῆς τῆς «Ἐλευθερίας», ἣτις ἐκάστοτε ὡς «Ἐφημερίς» ἔδῳα ὅτι εἰς μάτην ἐσήμαινεν ἢ «Ὀρα» τῆς «Παλιγγενεσίας», ἐνῶ ἐν ταῖς παραφοραῖς «Νεῶν Ἰδεῶν» ἄλλη φωνὴ γελῶσα ἀντήχει: «Μὴ Χάρεσαι». Αἱ εἰδήσεις εἶναι σοδαρώταται, καὶ τὸ διάταγμα τῆς ἐπιστρατείας ἐπήνεγκε τὴν σύγχυσιν ἐκείνην τῶν ἰδεῶν μου, ἣτις ἐγένετο ἀρχὴ τῆς συγχύσεως ταύτης . . .

"Ἀντὶ νὰ γράψω τὸ θούριον ἄσμα μου, εἰρίσταμαι προσηλῶν τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πτώχου καὶ μόνου ἐκείνου στίχου, ἵστικ ἀλλάσσει ἤδη τῶν ἰδεῶν μου τὸν ῥοῦν . . . Δύναμαι νὰ διακηρύξω μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι αἱ σκέψεις αἰτινες ἐπασχολοῦσι τὸ πνεῦμά μου τὴν στιγμὴν ταύτην, κυμαίνουμενον μεταξὺ ἐνὸς σοννέτου πρὸς μπαλλερίαν καὶ θουρίου πρὸς τὴν πατρίδα, ἀνάγονται εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ἀφιλοσοφίας τῆς κριτικῆς ἐπὶ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ αἰσθηματος ἐν τῇ ποιήσει, ἐξεταζομένων τῶν πρὸς τὸ ἰδεῶδες καὶ τὴν πραγματικότητα σχέσεων αὐτῆς, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἠθικὴν καὶ τὸ κοινωνικὸν ζήτημα . . .

"Ἄν δὲν μ' ἐτρόμαξε τὸ Ἀκαδημαϊκὸν μῆκος τοῦ τίτλου, ἐγὼ αὐτὸς θὰ ἐπειρώμην τοιαύτης συγγραφῆς, ἣτις ὡς ὑπόνομος διὰ δυναμίτιδος ἤθελεν ἀνατινάξει εἰς τὸν ἀέρα μετ' ἰλῶν καὶ βράχων καὶ κρηνῶν καὶ μουσοτραφῶν κατοίκων βλόκληρον τὸν σύγχρονον ἡμῶν Παρνασσόν· ἀλλ' ἀφίνω τὸ ἔργον εἰς τοὺς εὐφρεῖς αὐτοσχεδίου κριτικούς τῶν Νέων Ἀθηνῶν, βεβαιῶν αὐτοῖς ὅτι ἐγὼ πρῶτος συνέλαβον τὴν

ἰδέαν τῆς φιλοσοφικῆς ταύτης θεωρίας, ἐφαρμοσθησομένης ἐπὶ τῆς νέας ἑλληνικῆς φιλολογίας, δύνανται δὲ ἀντιγράφοντες ἐπὶ τῆς συγχωνευτικῆς μεταφράσεως δεκάδος Γερμανῶν κριτικῶν τοῦς τίτλους τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν ἐν ὀμαδί, νὰ συνδέσωσιν ἐπιγραφὴν ἀπαράλλακτον πρὸς τὴν ὑπ' ἐμοῦ προτεινομένην . . .

ἰδέαν τῆς φιλοσοφικῆς ταύτης θεωρίας, ἐφαρμοσθησομένης ἐπὶ τῆς νέας ἑλληνικῆς φιλολογίας, δύνανται δὲ ἀντιγράφοντες ἐπὶ τῆς συγχωνευτικῆς μεταφράσεως δεκάδος Γερμανῶν κριτικῶν τοῦς τίτλους τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν ἐν ὀμαδί, νὰ συνδέσωσιν ἐπιγραφὴν ἀπαράλλακτον πρὸς τὴν ὑπ' ἐμοῦ προτεινομένην . . .

"Ἀκολουθῶ τὰς σκέψεις μου, δρίζων οὕτω τὸ ζήτημα: Πατρίς, Μπαλλερίνα: εἶναι τὰ ἀντικείμενα. Πατρίς: ἀντικείμενον—ἰδέα ὑψηλὴ εὐγενής, θεοποιούσα τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἰδέα ἀσχημμένη. Μπαλλερίνα: ἀντικείμενον—πράγμα, χάριεν, πολυφαγον, καθηδύον τὰ μεσονύκτια δειπνα, πρὸς δὲ, πρᾶγμα θετικόν, ὑπὲρ τὸ δέον θετικόν, ψηλαφητόν, μάλιστα ὅταν περιβάλλεται τὴν μάλλιαν, ψηλαφητόν . . . Οὕτως, ὡς ἀντικείμενα ποιητικὰ τοῦτο μὲν ἀνήκει εἰς τὴν Νέαν σχολὴν, τὴν θετικὴν, τὴν πραγματικὴν, τὴν φυσιολογικὴν (;) ἐπὶ τέλους, ἐκεῖνο δὲ εἰς τὴν σχολὴν τοῦ παρελθόντος, ἣτις ἤθελε τὸ ἰδανικόν. . . Ἡ διαφορὰ καὶ διαίρεσις αὕτη εἶναι καταφανής, ἀναντιρρήτος: μία θετικὴ, φυσιολογικὴ Μοῦσα, θὰ προὔτιμα τοῦ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος Πατρίς ἐνθουσιασμοῦ, τὴν ἀπὸ τῶν μηρῶν μπαλλερίνας μέθην.

"Ἄλλ' ἐγὼ ὅστις, ὅταν γίνωμαι ποιητὴς (συνήθως εἶμαι ὀπαδὸς τοῦ Κερδῶου) ἀνήκω ἀκριβῶς εἰς τὴν Νέαν σχολὴν, ἐγὼ τὴν Μοῦσάν μου τὴν ποθῶ, τὴν λατρεύω ὀπλιτιδα ἀνακύπτουσαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς φρίκης, τῶν κρότων καὶ τοῦ καπνοῦ τῆς μάχης, μετ' ὄψεως μεμαυρισμένης ἐκ τῆς πυρίτιδος καὶ ὀρθαλμῶν κεραυνοβόλων, αἵματα περιέρομένην, τὴν ἀγαπῶ μπαλλερίαν ἱπταμένην ἐν μέσῳ μυριοχρῶμων ἐξ ἀερωδῶν ὑφασμάτων νεφελῶν, ὡς τὸ δαιμόνιον τῆς τρέλλας. . .

"Ἄλλ' ἐνῶ ὀμιλῶ περὶ τῆς μπαλλερίας, τὴν ἰδανικέω καὶ οὐδὲν φυσικώτερον, οὐδὲν πραγματικώτερον, ἐν τῇ ὑψηλῇ αὐτοῦ ἀληθείᾳ, Ἐλληνος παλαίοντος ὡς θεοῦ ὑπὲρ πατρίδος ἢ ἐμπνεομένου ἐκ τῆς ἀληθείας ταύτης.

"Ἰδοὺ ὅτι τὸ ἰδεῶδες καὶ τὸ πραγματικὸν συγχέονται ὡς ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τὰ στοιχεῖα: πνεῦμα—ὑλὴ* πῶς ἡ τέχνη—ποίησις, ἣτις εἶναι—ζήτησιν συγγνώμην διὰ τὸν ὀρισμόν—ἡ ὑπερθετικὴ ἐκδήλωσις τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ὑπὸ τῶν δύο ἐκείνων στοιχείων ἀποτελουμένης μονάδος, διὰ τούτου ἡ ἐκείνου τοῦ μέσου, τοῦ λόγου, τοῦ φωτός καὶ τῶν σκιῶν, τῆς στερεᾶς ὕλης ἢ τῶν ἤχων, πῶς ἡ τέχνη παρατόλμω: πειράται νὰ διακρίνη, νὰ χωρίσῃ τὰ στοιχεῖα ταῦτα, ἀσπαζομένη σήμερον τοῦτο, ἐνῶ χθὲς προὔτιμα ἐκεῖνο καὶ αὐριον τίς οἶδεν ὀπότερον; "Ἀνθρώπος καὶ καλλιτεχνία εἶναι ἰδέαι ὑπονοούσαι τι ἀπόλυτον, ὡς ἡ ἰδέα Θεός. Δύναται ὁ Θεὸς νὰ καλῆται Ζεὺς, Ἰεχωβάς, Βάαλ ἢ Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Παντός, ἢ τέχνη νὰ ποιῇ τὸν Παρθενῶνα, τὸν Μωῦσῆν, τὴν Κυρὰ Φροσύνην, τὴν Νόρμαν, τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον, τὸν Νανά, τὰ Ἀντωνιάδεια ἐπη ἢ καὶ τὴν Ἐκόρην τοῦ Παντοπῶλου, ὁ ἀνθρώπος νὰ καλῆται Ναπολέων, Ἐσκιμῶς, Πάπας, Κουμουνοδούρος ἢ Τάννερ, αἱ τρεῖς αὐταὶ ἔννοιαι πάντοτε ἀπομένουσι ἀπόλυτοι καθ' ἑαυτά. Αἱ εἰς ἐκάστην αὐτῶν ἀναγόμεναι ἀπειροὶ ἀποχρώσεις εἶναι σχετικαὶ διαφοραὶ κατὰ περίστασιν.

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἔχει πεδίον ἢ ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου ἐκδηλουμένη ἀπειρος πάλιν, ἣτις φαίνεται αἰωνία,

διότι ἡ ἀρχὴ αὐτῆς ἀπόλλυται εἰς τὰ σκοτὴ τοῦ παρελθόντος χρόνου, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ ἐγγυτέρου μόνον ὀρίζοντος τὸ βλέμμα τῆς ἐπιστήμης ἀγωνιᾷ νὰ διείδῃ συντρίμματά τινα ναυαγίων, αἵτινα καθίστανται ἡ μυστηριώδης τῆς Ἰστορίας ἀφετηρία, τὸ δὲ τέρμα ὁ νοῦς ἀδυνατεῖ νὰ διαβλέψῃ, δὲν τολμᾷ ἔτι νὰ φαντασθῇ ὡς ἐν καὶ μόνον σημεῖον ἐν τῇ μελλούσῃ σειρᾷ μὴ μετρουμένων αἰώνων. "Ὅταν πᾶς ἄνθρωπος διὰ τῆς αὐτῆς καλλιτεχνικῆς ἐκδηλώσεως νοήσῃ ἐν ἑαυτῷ τὸν αὐτὸν Θεόν τούτο εἶναι τὸ σημεῖον τὸ μὴ διαφωνούμενον ἐν τῷ ἐλευσομένῳ χρόνῳ, ἢ ἀόριστος θρησκεία τοῦ μέλλοντος, τὸ ἀκατάληκτον ὄναρ καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ ἀνεξήγητος πυρετός τοῦ παρόντος. Διὰ τοῦτο, ὡς καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἐποχῇ, καὶ τώρα οἱ ποιηταί, οἱ καλλιτέχναι, νομίζοντες ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἡ ποίησις καὶ τέχνη, τὰ ἐκκρίματα ταῦτα τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐποχῆς, ἣτις δὲν εἶναι ἡ στιγμή ἐν τῷ μέτρῳ τῶν αἰώνων οὐς ἔζησε καὶ θὰ ζήσῃ ὁ ἀνθρώπος, πυρέσσοντες καὶ παραληρούντες, ἀποτολμῶσι νὰ ἐπιβάλλωσι τοὺς πολιτικωτάτους πρὸς τὴν στιγμήν ταύτην ὀρισμούς των καὶ κανόνας ὡς ἀπόλυτους. . .

Χθὲς ἡ τέχνη ἐποίησε τὴν Ἀναδυομένην Ἀφροδίτην, ἣτις εἶναι ἡ ὕλη ἀποθεωθεῖσα* ἔψαλλε τοὺς ἀγῶνας τῶν γιγάντων βαλλόντων ὄρη κατὰ τῶν θεῶν* τὴν ὕλην πειρωμένην νὰ κατακτήσῃ τὸν οὐρανόν* ἔπειτα ἔγλυψε τὸν Μωῦσῆ, ὅστις εἶναι τὸ πνεῦμα, ὁ θεὸς ἐκδηλούμενος ἐν τῇ ὕλῃ, ἠγάπησε τὴν Βεατρίκην καὶ τὴν Ὀφελίαν, δηλαδὴ τὸ πνεῦμα μόνον ὑπὸ τὴν ὕλην* σήμερον αὕτη ζωγραφίζει ἀπειρασμοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀρτωνίου (A) ἣτις εἶναι ἡ πάλιν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης, ἐν ἣ ἐκεῖνο μὲν παρίσταται ὑπὸ τὴν ὕλικωτέραν ἰδανικότητα—ἀσκητικῆς κατεσκευηθῆς ἐκ τῆς κακουχίας καὶ τῶν στερήσεων—αὕτη δὲ ὑπὸ τὴν μάλλον ἰδεώδη ὕλικότητα—ὀπταπάτη γυμνῶν καὶ προκλητικῶν γυναικῶν—ἐν τῇ ὁποίᾳ πάλιν ἡ νίκη μεταξὺ τῶν δύο στοιχείων εἶναι καὶ ἀπομένει ἀμφιβόλος* ἡ ἀσφατιστικώτερά γραφεῖ τὴν φυσικὴν καὶ κοινωνικὴν ἱστορίαν τῶν Rougon-Macquart,» ἐν τῇ ὁποίᾳ τὸ πνεῦμα ἠττᾶται ὑπὸ τῆς ὕλης, ἢ τὰ Σούτσια καὶ Περὰσχεια ποιήματα, ἐν οἷς ἡ ὕλη ἐπανίσταται κατὰ τοῦ πνεύματος, τὸ πνεῦμα θρυσματίζει τὴν ὕλην, καὶ ἐν τῇ συγκρούσει ὕλη καὶ πνεῦμα συγχέμενα ἐπὶ στιγμὴν, ἐξατμιζονται ὁμοῦ, ἐκλείπουσι, καὶ ἀπομένουσι λόγοι καὶ στίχοι . . . ὁμοιοκαταληκτοῦντες ὁμως. . . .

Οὕτως ἀπ' ἀρχῆς μὲν ἡ τέχνη ἀπειγιάνωσεν ἢ ἀπεθῆεως τὴν ὕλην διὰ τοῦ πνεύματος* μετὰ ταῦτα ἀπεθῆεως τὸ πνεῦμα ἐν τῇ ὕλῃ, αὕτη πρώτη ἐνοήσασα καὶ τὸν Θεάνθρωπον* σήμερον τὸ πνεῦμα ἐξαλισμένον κρημνίζεται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἐν ᾧ ὑπὲρ τὴν ὕλην, ἐν τῇ ἰδέᾳ, ἐπλανᾶτο, καὶ ἡ τέχνη θέλει νὰ καθηλώσῃ αὐτὸ ἐπὶ τὴν ὕλην, ὡς Ζεὺς τὸν Προμηθέα. Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνο παλαίει ἔτι καὶ σφαδάζει ὑπὸ τοὺς Ἡραίστους τῆς Νέας σχολῆς, σύγχρονος ὑψοῦται μυστηριώδους Ἐθιτιδος φωνὴ προφάσκουσα τὴν ἐλευσιν τίς; οἶδε ποῖον Ἡρακλέους. "Ὅ ποτὲ Ἡρακλῆς λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ἐν Βαλλάδι. Βίς τὴν παρατήρησιν ταύτην οὐδεμία ἄλλη σημασία ὀφείλει ν' ἀποδοθῇ ἢ ἡ τῆς ἀπλῆς ἱστορικῆς (;) παραθέσεως.

Σχολὴ κλασσικὴ, σχολὴ ῥωμαντικὴ, ἰδανιστικὴ, ὕλιστικὴ, πραγματικὴ, φυσιολογικὴ, σχολὴ τοῦ παρελθόντος, τοῦ πα- (A) Περιφρονῶν ἔργον τοῦ Νεαπολιτικοῦ ζωγράφου Δ. Μορέλλης

ρόντος, του μέλλοντος . . . τι σχολή και σχολαί ! . . . Ορισμοί δασκάλων, οτινες έχουν ανάγκη αυτών όπως αποσενώσασαι, σμικρύνωσαι την έννοιαν της ποιήσεως, της τέχνης, διότι άλλως αυτή δεν δύναται να εισέλθῃ εἰς τὰς στενάς και μικράς κεφαλάς των.

Ἡ Ποίησις εἶναι μία ! Ἡ Ἰλιὰς, αἱ Παναγίαι του Ῥαφαήλ, ὁ Δόν Ζουάν, ὁ Φάουστ, δὲν ἀνήκουσιν εἰς σχολὰς ἢ εἰς ἔθνη· ἀλλ' εἰς τὴν πόλιν και τὸν ἄνθρωπον. * Ἄν πᾶσα ἡ ἀνθρωπότης εἶχε τὴν δύναμιν νὰ καταπλαγῇ πρὸ τῶν ἠρώων του Ὀμήρου, ν' ἀπομείνῃ ἐν συμπαθεί και γλυκειᾷ ἐκστάσει πρὸ τῶν εἰκόνων της Φορναρίνας, νὰ σκεφθῇ ἐπὶ τοὺς κωνιάδεις τόμους του γηραιοῦ σοφοῦ ἢ νὰ μεθύσῃ ὡς ὁ ἄθανεοῦμενος Φάουστ ἐπὶ τὰ στήθη της Μαργαρίτας, και νὰ αἰσθανθῇ ἐν ἑαυτῷ τὸν γέλωτα του Βύρωνος, ὅστις δὲν ἀνέρχεται μέχρι τῶν χειλέων και εἶναι ἡ ἐξάτμισις ἀοράτων δακρύων, ἂν πᾶσα ἡ ἀνθρωπότης ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ, νὰ αἰσθανθῇ, νὰ μελετήσῃ, νὰ ἀγαπήσῃ και νὰ σκεφθῇ οὕτω, ὦ ! δὲν θὰ εἶχομεν σήμεραν ἐτι Ἰησοῦτα ἢ κοινωμιστάς και μηδενιστάς και αὐτοκράτορας και ἱερεῖς και Κουμουνδουρικους και Τούρκους και βουλευτάς ὡς τοὺς της Ἑλλάδος και τόσας άλλας πληγὰς ἀπειλούσας πανώλην και, ὕπερ σχετικώτερον, δὲν θὰ εἶχομεν σχολὰς ποιητικὰς και καλλιτεχνικὰς.

* *

Ἐν τῷ κέντρῳ ἔνθα ἀπό τινος συγκροτοῦνται αἱ μεγαλύτεραι φιλολογικαὶ πάλαι ἐφ' ὧν και ἀκουσίως ἀναγκάζεται νὰ προσέχῃ τὸν νοῦν ἡ ὅλη Εὐρώπη, ἐν Γαλλίᾳ, δηλαδή ἐν Παρισίῳ, ὅταν μετὰ τὴν πτώσιν του πρώτου Ναπολέοντος, ὅστις εἶχεν ἐπίσχη ἐπὶ βραχὺ τὸν ροῦν της Ἐπαναστάσεως, δοῦς αὐτῷ ἄλλην διεύθυνσιν, ὁ Οὐγκὼ ὕψωσε τὴν σημαίαν της νέας Ῥωμαντικῆς σχολῆς, ἣτις ἦν ἡ ἐπανάστασις ἐξακολουθοῦσα ἐν τῇ τέχνῃ και τῇ φιλολογίᾳ, τίνες ὑπῆρξαν οἱ κλασσικοί, οἱ ἔχθροι και ἀντίπαλοι τῶν Ῥωμαντικῶν ; Οὗτοι ἦσαν οἱ νέοι, οἱ ἐπαναστάται· ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ ἀνήκοντες ἐτι εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τὴν βασιλικὴν Γαλλίαν, οἵτινες ἀνθίσταντο κατὰ παντὸς νεωτερισμοῦ ἐν ταῖς ἰδέαις. Μετὰ τὸν ἄγωνα ἐκεῖνον ὁ μεγαλύτερος κριτικὸς πάταγος ὑπῆρξεν ὁ ἀντηχῶν εἰσέτι περὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ζώλα· τίνες εἶναι οἱ ἀσπενδότεροι αὐτοῦ πολέμιοι ἐν τῇ σήμερον δημοκρατικῇ Γαλλίᾳ ; Ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων τὸν ποτὲ θρίαμβον οὗτος ἀπογυμνοῖ και ὡμῶς ἐκτίθησιν εἰς τὴν χλεύην και τὴν βδελυγμαίαν ἐνὸς κόσμου : οἱ Βοναπαρτισταὶ της δευτέρας Αὐτοκρατορίας.

* *

Τί σχολή και σχολαί ! Οὐδὲν σχετικώτερον της σχολῆς πρὸς τὸν χρόνον, τὰ ἦθη, τὰς θρησκείας, τὰ γεγονότα και τοὺς ἀνθρώπους, ὧν πάντων αὕτη ἐστὶν ἀπόρροια· και ἡ ποίησις, ἡ τέχνη, ἡ ἐκδήλωσις του καλοῦ, του ἀγαθοῦ, του μεγάλου, του ἀληθοῦς, τῶν στοιχείων τούτων της πνευματικῆς υπάρξεως του ἀνθρώπου, δὲν ἀνήκει εἰς οὐδεμίαν πολιτικὴν χροιάν, εἰς οὐδεμίαν κοινωνικὴν τάξιν, εἰς οὐδεμίαν θρησκείαν, εἰς οὐδεμίαν ἐποχὴν· ἀνήκει εἰς τὸν ἄνθρωπον· και ἐν τῇ ἀπειρία αὐτῆς ἔχει αὐτοτελεῖς και ἐνιαίους τοὺς κανόνας. * Ἄς μαίνωνται ὀρυόμεναι αἱ σχολαί, οἱ κριτικοὶ ὑπέρμαχοι αὐτῶν και οἱ νάνοι ὀπαδοὶ των, οἵτινες ἐν τῇ ἱστορίᾳ της τέχνης οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ φαινόμενα ἀσήμαντα και παροδικά· οὐδὲν ἄλλο ἢ ὠχραὶ ἀστραπαὶ και βρονταὶ ὑπέκρυτοι, λάμπουσαι ἀμυδρῶς και ὑπακουόμεναι εἰσέτι, ἀφ' οὗ ὁ κεραυνὸς ἐκραγεῖς ἐπλήρωσε τὸν οὐρανὸν πατάγου και θάμβους. Μετὰ τοὺς κεραυνούς, οἵτινες καλοῦνται Ὀμηροί

και Τραγικοὶ ἐν Ἑλλάδι, αἱ ὠχραὶ ἀστραπαὶ τῶν κλασσικῶν διδασκομένων ὑπὸ του Ἀριστοτέλους, πῶς ἐξάπτεται τὸ θεῖον πῦρ !

Μετὰ τὸν Δάντην οἱ βάτραχοι της ἀναγεννωμένης Ἰταλικῆς ποιήσεως· μετὰ τὸν Σαίξπηρ-Οὐγκὼ οἱ Ῥωμαντικοὶ· μετὰ τὸν Heine, Βύρωνα, Goethe, Musset, οἱ . . . Humouristes . . . Παρῆλθον ὅμως και λησμονοῦνται αἱ σχολαί και οἱ τέτιγες ὀπαδοὶ των· ἠρπύσθησαν αἱ μικραὶ και ὠχραὶ λάμπει, και οἱ κεραυνοὶ θαμβοῦσι και καταπλήττουσιν ἐτι ἄσβεστοι, οἱ κολοσσοὶ ἀπομένουσιν αἰώνιοι.

Ἡ τέχνη ἐν παντὶ χρόνῳ και διὰ πᾶσαν γωνίαν εἶναι μία· εἶναι ἡ ἐμμεσοὶ ἐκδήλωσις του μικροκόσμου ἀνθρώπου ἐν τῇ ἑαυτοῦ τελειότητι. Ἐὰν ἀποτελοῦνται τὸν ἄνθρωπον στοιχεῖα πνεύμα-βίη εἶναι και της τέχνης τὰ στοιχεῖα· και ὅπως ἐν ἐκείνῳ, οὕτω και ἐν ταύτῃ τὸ ἕτερον τῶν στοιχείων τούτων δὲν δύναται ἀπονεῖ νὰ ὑπερβάλῃ τὸ ἄλλο· ἡ ἀλήθεια αὕτη εἶναι και νόμος ἀναλλοίωτος, πρὸ του ὁποίου πᾶσα σχολὴ ἢ σύστημα καταπίπτει, ὡς πρὸ της ἀληθείας Θεοῦ παρέρχονται λησμονούμενα θρησκείματα και αἱρέσεις.

Τί σχολή και σχολαί . . . Ἄλλὰ καιρὸς νὰ διακόψω τὰς σκέψεις μου και νὰ μεταβῶ εἰς τὸ θέατρον, ὅπως θαυμάσω και εὐχαριστήσω τὴν Νένναν μου. * Ἄν θέλετε, ἐπαναβλεπέμεθα . . . μετὰ τὸ θέατρον.

Ἡπειρώτης.

ΚΟΥΡΑΜΑΝΑΙΣ.

Νεοσύλλεκτος γυμνάζεται. Ὁ δεκανεὺς του διδάσκει τὴν μεταβολήν. Τὰ ὑποδήματα του νεοσυλλέκτου χωροῦν δύο τρία ζεύγη ἀκόμη ποδῶν.

Ὁ δεκανεὺς : Στρατιώτα, δὲν ἔκαμες τὴν μεταβολήν.
Ὁ Νεοσύλλεκτος : Τὴν ἔκαμα, κύριε δεκανεά, μὲς τὰ παπούτσιά μου.

Ἀξιωματικὸς διδάσκει πῶς σχηματίζοντ' αἱ τετράδες, ἀναπτύσσει τὴν θεωρίαν περὶ ζυγῶν και περιττῶν ἀριθμῶν. Εἰς στρατιώτης δὲν τὸ καλοκαταλαβαίνει και κάμνει λάθος.

Ὁ ἀξιωματικὸς διὰ νὰ του δώσῃ νὰ καταλάβῃ τὸν ἔρωτᾶ βροντωδῶς :

- Ἐγὼ ποῦ εἶμαι μονάχος, τί εἶμαι ;
- Εἶσθε περιττός, κύριε ἀξιωματικέ.

Ὁ λοχίας ἐρωτᾶ ἐπίστρατον ἐκ Τήνου πῶς λέγουν τὸ καπέλλο ποῦ φέρει, ὁ ἐπίστρατος δὲν τὸ ζεύρει, ὁ λοχίας τὸν ἐπιπλήττει και αὐτὸς ἀπαντᾷ :

— Μὴ γὰρ ἔχω ἐγὼ σ' τὸ νοῦ μου πῶς τὸ λένε τὸ πηλίκιο ποῦ ἔχω τὴν γυναῖκά μου και τρία παιδιὰ σ' τὴν Τήνον και μὲ φυλάουν ;

Στρατιώτης χωρὶς νὰ λάβῃ ἀδειαν ἀπουσιάζει ἐπὶ δύο ἡμέρας.

- Γιατί ἀπουσίασε ;
- Ἄμ πῆγα λίγο σὰ κάτω.
- Ὁ ἀ τεθῆς εἰς περιορισμόν.
- Ἄμ τώρα ποῦλθα θὰ καθίσω.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐν ταῖς Νέαις Ἰδέαις φιλιππικόν του τινα κατὰ της κυβερνήσεως ὁ γνωστὸς βουλευτὴς Καλαθρότων περαίνει διὰ τῶν γραφικῶν λέξεων: *Μὴ πεποιθατε ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων.* * Ἄρα, κατὰ τὸν κ. Οἰκονόμον, πρέπει ἀγὰ πεποιθῶμεν ἐπὶ υἱοὺς γαδάρων.*

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐτίμων τοὺς θεοὺς των, ὅχι διότι ἦσαν θεοί, ἀλλὰ διότι ἀπελάμβαναν της προστασίας των. Τὰ κόμματα ἐν Ἑλλάδι λατρεύουν τοὺς κομματάρχας των, ὅχι ὡς ἀνωτέρου χαρακτῆρος και διανοίας, ἀλλ' ὡς παρόχους ὤψεων και προστασίας. Ἄλλως ἐν τῷ πνεύματι τῶν ὀπαδῶν τῶν κομματάρχων, Κουμουνδούρος και Θεοδώρου, Κότταρης και Τρικούπης, διαφέρουν ὡς δύο φύλλα του αὐτοῦ δένδρου.

* Ἄν εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ νικᾶν ἑαυτὸν εἶναι πολὺ δυσκολώτερον του νικᾶν τοὺς ἄλλους, οἱ δύο ἐπιζῶντες πολιτικοὶ μας κύριοι Κουμουνδούρος και Τρικούπης ὅσω μεγάλοι ἐφάνησαν εἰς τὸ νικᾶν τοὺς ἄλλους, τόσον μικροὶ εδείχθησαν εἰς τὸ νὰ καταβάλλωσιν ἑαυτούς, ἦτοι τοὺς φοβερωτέρους ἔχθρούς των.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ.

V.

Σ τῆς Μυτιλήνης τώμορφο καθόμου ἀκρογιάλι
Και κύτταζα τὰ κύματα, ποῦ ἡ ἀνεμοζάλη
Ἄγριεμένη τᾶστελνε μακρὰ νὰ πᾶν νὰ σπάσουν,
Κ' ἐγὼ τὰ παρακάλεσα, ἵστον τόπο σου ἴσ' ἀν φθάσουν,
Γλυκεῖά μου ἀγάπη, νὰ σοῦ ποῦν, πῶς σ' ἀγαπῶ. Ἀκόμα
Καλὰ νὰ κλείσω ὁ φτωχὸς δὲν πρόφθασα τὸ στόμα,
Και νὰ, γυμᾶ τὸ δρόμο της ἡ μαῦρ' ἀνεμοζάλη
Και πέφτουνε τὰ κύματα μπροστά μου ἵς τὰκρογιάλι.

Ἄχ ν' ἄξερεις πῶς ἐκλαψα ! γιὰτ' ὁ φτωχὸς μου ἴφ' ἀν
Πῶς λέγανε τὰ κύματα : Ἐκείνη σὲ ξεχάνει.

Νίκος.

Εἰς Λίμαν.

Ὅμως τί γλῶσσα ! Ἐπεσαν τὰ δύο αὐτιά μου θύμα·
Ἄχ ! ἂν σ' ἐκάναν σύνεργο, θὰ νὰ γινόσουν λίμα.

Νίκος.

ΤΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟΝ ΚΑΤΗΡΓΗΘΗ.

Ὅταν εἰς τὴν νέαν της Βουλῆς Σύνοδον συζητηθῶσιν οἱ νέοι ὄροι της Ἀτμοπλοικῆς Ἑταιρίας Σύρου ἢ ὀδηγὸς ἰδέα τῶν συζητήσεων οὐδέμη ἀλλῆ δύναται νὰ εἶναι ἢ τὸ γεγονός ὅτι ἀπέναντι τῶν συμφερόντων του δημοσίου δὲν ἵσταται, ὡς ἄλλοτε, ἀπειλητικὸν και ἀγέρωχον τὸ ἰδιωτικὸν μονοπώλιον, ἀλλ' ὁ ἐλεύθερος ἰδιωτικὸς συναγωνισμός. Ἡ μεταξὺ του ἄλλοτε και του νῦν διαφορά εἶναι λίαν σπουδαία και ὑπὸ τὴν μερικὴν ἐποψίν του προῦπολογισμοῦ του Κράτους και ὑπὸ τὴν γενικὴν του προῦπολογισμοῦ της κοινωνίας. Τὸ μονοπώλιον εἶναι ὁ νικητὴς ὁ ὑπαγορεύων ὄρους εἰς τὸν ἠττηθέντα και εἶναι πολὺ παλαιὸν τὸ λόγιον : οὐαὶ τοῖς ἠττηθεῖσι ! Τὸ οὐαὶ αὐτὸ εἰς πᾶσαν νέαν μετὰ του δημοσίου διαπραγμάτευσιν τὸ ἐξαργύρου ἢ Ἑταιρία της Σύρου εἰς νέαν αὐξήσιν της ἀποζημιώσεως, νέας ἀτελείας και νέας παραβλέψεις τῶν ἀπέναντι αὐτῆς δικαιωμάτων της Κυβερνήσεως. Ὁ συναγωνισμὸς εἶναι ἄβροδ ἔμπορος της Ὀδοῦ Ἐρμού, πειράμενος νὰ σᾶς πείσῃ ἵτι παρέχει τὸ ἐμπόρεμά του ὑπὸ λίαν ἐπικερδεῖς ὄρους.

Εἰς τὴν εὐχάριστον αὐτὴν θέσιν πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἔσπερε τὴν Κυβέρνησιν ἡ νέα Ἀτμοπλοικὴ Ἑταιρία **Γιαλοῦση και Σας**, ἣτις τόσας νέας εὐκολίας παρέσχεν εἰς τὴν διὰ θαλάσσης ἐσωτερικὴν συγκοινωνίαν, ἀναγκάσασα τὴν ἐν Σύρῳ συνάδελφόν της ν' ἀποβάλῃ ὀλίγον της ἀσιανῆς της νωθρότητος, κινουμένη και αὐτὴ ὀλίγον, καθὼς τὰ πάντα τώρα κινοῦνται και παρακινοῦνται.

Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐφέτος ὁ κόσμος ἐταξίδευσεν ἐν Ἑλλάδι ἀνέτως, ὅτι ἐφέτος ἠσθάνθη ὅτι ἔχει ἀτμόπλοια τὰ ὁποία τὸν ὑπηρετοῦν και ὅχι ἀτμόπλοια τὰ ὁποία ὑπηρετεῖ αὐτὸς, ὅτι ἐφέτος πολλοὶ λιμένες εἶδον κατὰ πρότην φοράν τόσῳ συχνὰς προσεγγίσεις, ὅτι ἐφέτος ὅ,τι γίνεται ἐν Εὐρώπῃ, ἡ ἐκλογή του ἀτμοπλοίου δι' οὗ θὰ ταξιδεύσῃ, της ἡμέρας καθ' ἣν θ' ἀναχωρήσῃ, τῶν πύλων ἢ τῶν νήσων εἰς ἃς θὰ προσεγγίσῃ ἔλαβε χώραν και ἐνταῦθα, ὅτι ἐφέτος μόνον σὲ κατέκλυσαν αἱ εἰδοποιήσεις τῶν ἀτμοπλοίων, αἱ ἐμβάλλουσαι τὸν πρὸς τὸ ταξιδεύειν γαργαλισμόν τὸν τόσῳ πάγκοινον ἐν τοῖς πεπολιτισμένοις τόποις και τόσῳ σπάνιον ἐνταῦθα, ὅπου ἡ Ἑλλάς ἀγνοεῖ τὴν Ἑλλάδα.

Και ταῦτα ὀφείλομεν κατὰ πρῶτον λόγον εἰς τὸν κύριον Γιαλοῦσιν, ἔπειτα εἰς τοὺς κ.κ. Γουδῆν, Κωστῆν και τινὰς ἄλλους.

* *

Μὴ σᾶς φανῇ δὲ παράδοξον ἂν σᾶς εἴπωμεν ὅτι εἰς τὸν κύριον Γιαλοῦσιν δὲν ὀφείλει μόνον ἡ κοινωνία, δὲν ὀφείλει μόνον τὸν δημοσίον, ἀλλὰ και αὐτὴ ἡ ἑταιρία της Σύρου, διότι ἴφ' ἣς διέσχισαν τὰ ἐλληνικὰ ὕδατα τὰ πλοῖα του **Γιαλοῦση**, ἡ ἑταιρία ἐξύπνισεν, ἡ ἑταιρία ἤρχισε νὰ ἐννοῇ ὅτι χωρὶς ἐργασίας, χωρὶς ἀγνῆς διαχειρίσεως, χωρὶς ἐνεργείας, κινδυνεύει ζωντανὴ ν' ἀποθάνῃ, ὡς οἱ ἀσθενεῖς του Δόκτορος Δζένκινς, οἱ θεραπευόμενοι μὲ τὰ περιφημὰ χάπια του, εἰς τὸν **Ναμπάπ** του Ἀλφόνσου Δωδέ.

* *

Γνωρίζετε τὴν ἱστορίαν της Ἑταιρίας ; Εἶναι πλήρως ἄμαρ ἰών. Ἐν μικρογραφίᾳ εἶναι τὸ ἐλληνικὸν κράτος, ἢ ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις. Ἀφροντισία, σπατάλη, πα-

λυτέλεια, ρουσφέτια, φιλίες, αμάθειες, ανειδικότητες, αυθαιρεσία.

Ότε το πρώτον συνέστη, οι υπολογισμοί της γίνοντο επί τη βάσει των εκθέσεων του Λόυδ, χωρίς να ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὑλική ἢ ἠθικὴ συνδρομὴ ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως, ὑπῆρχε δὲ βεβαιότης ὅτι ἡ Ἐταιρία θὰ ἐκέρδιζεν. Ὑπῆρχε δὲ τόση βεβαιότης, ὥστε εἰς ἓν ἄρθρον τοῦ Καταστατικοῦ ὤρισθη ὅτι τὸ μέρισμα τῶν μετόχων οὐδέποτε ὑπερβαίνει πενήτηκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατόν!!!!

Καὶ ποῖα ὑπῆρξαν τὰ πραγματικὰ ἀποτελέσματα; Τὸ δημόσιον μόνον μέχρι τοῦ 1869 ἐνῶ ὤφειλε κατὰ τὰς συμβάσεις νὰ συντρέξῃ τὴν Ἐταιρίαν με ἐνάμιση ἑκατομμύριον, τῇ ἐχορήγησεν ἑπτὰ δι' ὧν ἠδύνατο νὰ ἀγοράσῃ ἑξῆς ἀτιμώπλοια ἀπαράλλακτα πρὸς τὰ τῆς ἑταιρίας, τὰ ὁποῖα νὰ χρησιμεύσουν καὶ διὰ τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν καὶ ἐν τούτοις καὶ τὸ μισὸν τοῖς ἑκατόν μέρισμα ἔγεινεν ὀνειδισμὸν, εἰς τὸ τέλος δὲ τῆς πρώτης δωδεκαετίας τὸ ἔλλειμμα τῆς Ἐταιρίας ἀνήλθεν εἰς τὸ τρίτον τῶν κεφαλῶν της.

Τίς τὴν ἔφαγε τὴν Ἐταιρίαν; Ἡ κακὴ διοίκησις, ἡ πολυτέλεια, ἡ σπατάλη, ἡ ἀνειδημοσύνη καὶ αἱ καταχρήσεις. Εἰς χεῖρας ἐνὸς ἢ Ἐταιρία θὰ εὐδαιμόνει· εἰς χεῖρας Ἐβραίων συμβούλων ἢ Ἐταιρία ἔχρησώκησεν.

Τὸ συμπέρασμα τῶν σκέψεών μας εἶναι ὅτι ἡ Ἐταιρία τῆς Σύρου δὲν εἶναι ἀξία περαιτέρω ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου· ἀλλὰ καὶ ἂν ἦτο ἀξία τοιαύτης, πάλιν τὸ συμφέρον τοῦ δημοσίου ἀπέναντι νέας ἑταιρίας ἀπαίτεῖ νὰ ὤφελθη ἕκ τοῦ συναγωνισμοῦ.

Ἐκ τῶν δύο τὸ ἓν ἢ ἡ ἀποζημίωσις θὰ δοθῇ εἰς τὸν ζυτουντα ὀλιγώτερον Γιαλούσην ἢ δὲν θὰ δοθῇ εἰς κανένα, διδομένων ἀπλῶς εἰς μειοδοσίαν τῶν ἀγόνων γραμμῶν.

Αὐτό.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΦΟΝΕΥΟΥΣΑΙ

ΚΑΙ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΨΗΦΙΖΟΥΣΑΙ

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξέδωκεν ὁ διαπρεπὴς δραματικὸς τῆς Γαλλίας Δουμᾶς σύγγραμμα μεγάλῃς ἐνεστώσεως ἀξίας, κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς. Πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς του ὁ Φίγαρος τῶν Παρισίων κατεχώρισεν ἀποσπάσματα τινὰ, τὰ ὁποῖα ἐνομίσαμεν καλὸν νὰ μεταφέρωμεν καὶ εἰς τὰς στήλας τοῦ «Μη Χάνεσαι.» Ἐχουν καὶ τοπικὴν αὐτὰ ἀξίαν, διότι τὰ δικαστήριά μας εἰς ὑπόθεσιν λίαν τρυφερὰν ἐδειξαν ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἔρμαιον τῶν ἰσχυρῶν καὶ δικαιοσύνη τῆς ἀδικίας.

Ἀντιπαρέρχόμεθα τὴν αἰσθητικὴν καὶ τὴν θεωρίαν, προσεγγίζομεν τὸ ἐγκλημα καὶ τὸ αἷμα· ἀντιπαρέρχόμεθα τοῦ κωμωδοῦς μὴ προσδοκῶντας παρ' ἡμῶν, ἀλλ' ἢ τὴν ἀνευφημίαν καὶ τὸν συριγμὸν· καὶ πλησιάζομεν πρὸς θύματα καὶ ἄμπιους ἀναμένοντας τὴν ἀθώωσιν ἢ τὴν καταδικὴν πρὸ ἡμῶν ἀνοίγονται ὀρίζοντες ἐλευθερίας, τιμῆς καὶ ζωῆς· ἐκεῖ που εἶσι τὸ δεσποτικὸν καὶ τὸ ἰκρίωμα.

Προσέξωμεν, διότι αἱ αὐταὶ αἰτίαι, τὰ αὐτὰ ἀποτελέ-

σματα, αἱ αὐταὶ συνέπειαι θέλουσιν συμπεσεῖν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς ἡμῶν. Καὶ παρὰ τῶν τριῶν ἐνόχων θέλομεν ἀκούσει διατύπωσιν τοῦ αὐτοῦ παραπόνου, διαμαρτυρίαν κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἀδικήματος, ἐκκλησίαν πρὸς τὴν αὐτὴν ἐκδικησιν· καὶ ὅμως τόσον διάφορος εἶναι ἡ τάξις εἰς ἣν ἐκάστη τῶν τριῶν ἀνήκει. Ἡ πρώτη ἠθοποιὸς, ἡ δευτέρα ὑπηρετρία ἢ, καθὼς λέγουσιν, πόρνη· ἡ τρίτη οἰκοδόσποινα· ἐκείνη παρθένος, ἡ ἄλλη τεκνοποίησασα ἤδη μετ' ἑτέρου, καὶ ἡ τελευταία ἔγγαμος μετέκνα νόμιμα, τὰ ὁποῖα ἡγάπα, σεβαστὴ καὶ ὡς γυνὴ καὶ ὡς σύζυγος καὶ ὡς μήτηρ.

Πρὶν ἢ διαπράξῃ ἐκάστη τῶν τριῶν τὸ ἐγκλημά της, ἡ πρώτη κατὰ τὰξιν ἱεραρχικὴν ἐνόμιζεν ὅτι ἐδικαιοῦτο νὰ περιφρονῇ τὴν δευτέραν, ἡ τελευταία νὰ περιφρονῇ τὰς δύο ἄλλας.

Καὶ ὅμως ἰδοὺ τώρα ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐδωλίων καθήμεναι, ὑπὸ τῶν αὐτῶν χωροφυλάκων φρουρούμεναι, εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν προσκαλούμεναι ὅπως ἀπαντήσουν καὶ τὴν αὐτὴν ἐπὶ τέλους συμπάθειαν ἐμπνεύσαι. Διατί; Διότι ἐπὶ τῶν ἐδωλίων αὐτῶν δὲν βλέπομεν πλέον τὴν ἠθοποιὸν, τὴν ὑπηρετρίαν, τὴν οἰκοδόσποιαν, δὲν βλέπομεν τοιαύτας ἢ τοιαύτας γυναῖκας, ἀλλὰ τὴν Γυναῖκα, ἧτις πανδημῶς, ἧτις βιαίως ζητεῖ δικαιοσύνην κατὰ τοῦ ἀνδρὸς καὶ εἰς ἣν ἡ κοινὴ γνώμη, προκαλουμένη ν' ἀποφανθῇ, ἀπονέμει δικαιοσύνην τόσῳ μάλιστα πανηγυρικῶς, ὥστε ὁ νόμος ἀναγκάζεται νὰ ὑποκύβῃ.

Καὶ ποῖος εἶναι ὁ ἀνὴρ, καθ' οὗ αἱ τρεῖς αὐταὶ γυναῖκες ζητοῦν δικαιοσύνην; Εἰς τὴν μίαν περίστασιν ὀνομάζεται Κ. Γ. . . , εἰς τὴν ἄλλην Κ. Π. . . , καὶ εἰς τὴν τρίτην Κ. Τ. . . . Ἀλλ' εἶναι τρεῖς διάφοροι ἄνθρωποι; Ὁχι. Εἶναι εἰς καὶ μόνος, ὁ αὐτὸς πάντοτε, ἀλλ' ὑπὸ διάφορα ὀνόματα, εἶναι ὁ Ἄνθρωπος, οὗ ὡς θέλουσιν αὐτὸν ἡ φύσις καὶ ἡ ἠθικὴ, ἀλλ' ὡς τὸν ἐξουσιοδοτοῦσι νὰ εἶναι οἱ νόμοι μας.

Ἡ μὲν φύσις εἶπε τῷ ἀνθρώπῳ: αἱ εἰς ἔδωκα περιεργείας, ἀνάγκας, ἐπιθυμίας, πάθη, αἰσθήματα, τῶν ὁποίων τὴν ἱκανοποίησιν δύνασαι νὰ εὕρῃς μόνον εἰς τὸ δὲν τὸ καλούμενον γυναῖκα, εἰς ἣν ἔδωκα καρδίαν, φαντασίαν καὶ ἐνίοτε ὄραμα· ἕνεκα τῶν ὁποίων παραπίθεται καὶ παρασύρεται ὑπὸ σοῦ. Λαβὲ τὴν γυναῖκα αὐτὴν· καὶ ἀφοῦ ἱκανοποίησας τὰς ὄραμας σου, τὰς ἀνάγκας σου, τὰς ἐπιθυμίας σου καὶ τὰ πάθη σου, ἐὰν γνωρίζῃς νὰ χρησιμοποίησας τὴν νοημοσύνην, τὴν συνείδησιν καὶ τὰ αἰσθήματα δι' ὧν σ' ἐπρόκισα, θ' ἀγαπήσῃς τὴν γυναῖκα αὐτὴν, θὰ τὴν καταστήσῃς κοινωνὸν ὅλου σου τοῦ βίου καὶ μητέρα τῶν τέκνων σου. Ἐὰν ἔχῃς ἐλπίδα εὐτυχίας ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ ἐλπίς αὐτὴ ἰδῶ κρύπτεται.»

Καὶ ἡ ἠθικὴ λέγει τῷ ἀνθρώπῳ:

«Τὸ τοιοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Τὴν γυναῖκα αὐτὴν τὴν ἐξέλεξαι, τὴν ἀγαπᾶς, θέλεις νὰ τὴν λάβῃς, νὰ τὴν καταστήσῃς μητέρα; Μὴν περιμείνῃς τὴν κατοχὴν καὶ τὴν μητρότητα διὰ νὰ τὴν συνδέσῃς διὰ παντὸς μετὰ σοῦ. Δὲν τῇ ὀφείλεις μόνον ἔρωτα, ἀλλὰ καὶ σεβασμὸν· ἄνευ αὐτοῦ εἶναι ἀδύνατος ὁ διαρκὴς ἔρωτος, πῶς δὲ ὁ ἔρωτος σου νὰ μὴ εἶναι διαρκὴς, ἀφοῦ τὸν περιγράφεις ἀκατάσχετον; Δὲς λοιπὸν δείγματα εἰς τὴν γυναῖκα αὐτὴν καὶ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τοῦ ἔρωτός σου, δὲς αὐτῇ ἐκ τῶν προτέρων ὅτι, οἱ ἄλλοι τῇ δίδουσι κατόπιν, περιορίσθητι εἰς αὐτὴν, αὐτὴν διὰ τοῦ ὀνόματός σου τιμῶν, δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὰ τέκνα σας ἐργαζόμενοι.»

Τὰ ἦθη ὅμως καὶ οἱ νόμοι λέγουσιν τῷ ἀνθρώπῳ: «ἀυσιπείστος, πρόσχε» ἐνεστὶν ἐκεῖ ἀπατηλὸν τι δέλεαρ, ἀμφίβολος ἀλληλεγγύη καὶ εὐτυχία λίαν ἀόριστος. Ἀπόλαυσον

τῆς ἡδονῆς, ἀλλ' ἄφες τὸν γάμον, τὴν ἀλυσιν· ἄφες τὸ παιδίον, τὸ φορτίον· καὶ ἐπανάρχισ μετ' ἄλλων γυναικῶν τὸ αὐτὸ παιγνίδιον, ἐφ' ὅσον δύνασαι. Οὕτω κερδίσεις τὴν ἡδονὴν καὶ μετὰ τῆς ἡδονῆς τὴν ἐλευθερίαν. Οὐδαὶς θὰ ἔχῃ ποτὲ τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ παρατηρήσῃ τι, ἀλλ' ἐὰν κατὰ τύχην σοῦ ζητηθῶσιν εὐθύναι, μὴ ἐντραπῆς, μὴ φοβηθῆς, ἐδῶ εἴμεθα ἡμεῖς, καὶ νόμοι καὶ ἦθη, ἡμεῖς· θ' ἀποκριθῶμεν καὶ περὶ σοῦ καὶ ὑπὲρ σοῦ.»

Πλείστοι δὲ ἄνθρωποι, καὶ κατ' ἐξοχὴν μεταξὺ τῶν μᾶλλον ἐξπνευσμένων, ἀντιπαρέρχονται τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ἠθικῆς καὶ συνδέοντες τὰς ἡδονὰς τῆς φύσεως μετὰ τὰς εὐκολίας τοῦ νόμου, ἀπ' αἰώνων ἤδη, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐξηκολούθησαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ προσεταιρίζωνται κόρας ἄνευ περιουσίας, ἄνευ οἰκογενείας, ἄνευ οὐδεμιᾶς κοινωνικῆς ἀμύνης, νὰ τὰς διατηρῶσιν ἄρεσκούσας, νὰ τὰς ἐγκαταλιμπάνωσιν ἀπαρσκευάσας. Τὰ πράγματα ἔδεικνον οὕτω καὶ τὰ ἄλλα τὰ συνεπλήρου ἢ αὐτοχειρία καὶ ἡ πορνεία. Δι' ἐκείνης ἡ κοινωνία ἀπηλλάσσαστο καὶ τοῦ ἐλέγχου καὶ τῶν φροντίδων· δι' αὐτῆς ἄλλοι ἄνδρες, ἠθικώτεροι, μεθοδικώτεροι, ἔχοντες πλείους ἐγγυήσεις, ἠθικὰ, προμηθεύονται τὴν ἡδονὴν ἐκ δευτέρας μὲν χειρὸς καὶ ὀλιγώτερον ἐξειδικιασμένην, ἀλλὰ συνήθως εὐαρεστωτέραν τῇ πρώτῃ καὶ οὕτω πῶς τὸ ἐμπόριον τῶν ἀμαζηλατῶν καὶ τῶν ῥαπτῶν εὐημερεῖ, ὅτι δ' ἡ κοινωνικὴ οἰκονομία κερδίζει, χάνουσιν ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ ἀνθρωπίνῃ ἀξιόπρεπεια. Οἱ μεγάλοι πολιτισμοί, καθὼς φαίνεται, ἔχουν ἀνάγκην τῶν συναλλαγῶν αὐτῶν ἀκαὶ τέλος πάντων, θὰ ἔλεγον ὁ κ. Προυδὼν, ὅστις πάντοτε παρουσιάζεται ὅταν πρόκειται περὶ λύσεως δισημιῶν φαινομένων ζητημάτων, αἱ δεσποινίδες αὐταὶ δὲν ἦσαν δὲ καὶ τόσον ἐξοχα πράγματα, πῶς δὲν ὑπερησπίσθησαν ἑαυτὰς καλλίτερον; Ὄφειλον νὰ προΐδωσι τὸ ἀποτέλεσμα· ἐγνωρίζον πολὺ καλὰ ὅτι ἔπραττον τὸ κακόν, διότι τὸ ἔπραττον κρυφίως· εἶναι φυσικὸν τὸ κακόν νὰ τιμωρῆται. Ἐσχον τὰς ἀπολαύσεις τοῦ ἔρωτος χωρὶς νὰ δεχθῶσι τὰ καθήκοντά του, ἔχουσι τώρα τὰς ὀδύνας τοῦ χωρὶς τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ· εἶναι λοιπὸν ἀντάξια τῆς τύχης των.»

Ἐπάρχει ἀλήθειά τις ἐν αὐτοῖς· ὡς ὑπάρχει εἰς πᾶν ὅτι λέγει ὁ κ. Προυδὼν, ἄλλως δὲν θὰ ἦτο τόσον παγκόσμιος, οὕτε θὰ τὸν ἐστεφάνουν πάντοτε τόσοι θρίαμβοι. Τὰ πράγματα λοιπὸν ἐξηκολούθουν τὴν κατιούσαν πορείαν των καὶ δὲν ὑπῆρχεν οὕτε ἐλπίς οὕτε φόβος παρεκτροπῆς ἐξ αὐτῆς, ὅταν αἰφνιδίως τρίτον πρόσωπον ἐπενέβη ἐν τῷ ζητήματι, πρόσωπον αἰ μὲν βωδόν, ἐνίοτε δὲ νεκρόν, πάντοτε δ' εὐγλωττον εἰς βαθμὸν καταπληκτικόν. Ἰδῶμεν τὴν διαδικασίαν τοῦ προσώπου αὐτοῦ. Ἰδῶμεν τί συνέγεται κατ' οὐσίαν ἐκ τῶν συζητήσεων ἐν αἷς ἐσχάτως μετ' ἐπιμονῆς ἐπενέβη.

Ἡ δικαιοσύνη πρὸς τὴν δεσποιν. Μπιέρ.
Διατί ἐπυροδόλησες κατὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ;

Ἡ κατηγορουμένη.
Γιατί τὸ παιδί ποῦ ἔκαμα μαζύ του πέθανε ἐξ αἰτίας του καὶ ἀφοῦ μὴ φορὰ πέθανε καὶ ὁ πατέρας του μ' ἄφησε μὲς τῇ μέσῃ, ἤθελα νὰ πεθάνῃ κι' αὐτός.

Ἡ δικαιοσύνη.
Ἦως ἀφοῦ εἶχες τέτοιαις ἰδέαις ἐπανάλαβες τὰς σχέσεις σου μετὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν;

Ἡ κατηγορουμένη.
Ἦθελα ν' ἀποκτήσω ἀκόμα ἓνα παιδί.

Ἡ δικαιοσύνη.
Δὲν μᾶς ἐξηγεῖς τοῦτο;

Ἡ κατηγορουμένη.
Δὲν δύναμαι, ἀλλὰ ὄλαι αἱ μητέρες με καταλαμβάνουν...

Ἀπὸ τοῦ λόγου τῆς Μαρίας Ἀντωνέττας ἐνώπιον τοῦ ἰκαναστατικοῦ δικαστηρίου, οὐδέποτε γυνὴ, προσβληθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀγριότητος τοῦ ἀνθρώπου, ἐξεστόμισε βαυθεράν, τυγκνητικωτέραν, ἀληθεστέραν λέξιν.

Μεταδῶμεν τώρα εἰς τὴν δεσποινίδα Βιργινίαν Δουμαίρ.
Ἡ δικαιοσύνη πρὸς τὴν κατηγορουμένην.
Ἐφόνευσες τὸν ἐραστὴν σου;

Ἡ κατηγορουμένη.
Ναί.

Ἡ δικαιοσύνη.
Ἀίσθανεσαι λύπην διὰ τὴν πράξιν σου;

Ἡ κατηγορουμένη.
Ὁχι· ἂν ἐπρόκειτο νὰ τὸν ζανασκοτώσω θὰ τὸν ζανασκότωνα.

Ἡ δικαιοσύνη.
Διατί τὸν ἐφόνευσες;

Ἡ κατηγορουμένη.
Διότι ἔκαμα παιδί μαζύ του καὶ ἤθελα νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ παιδί αὐτὸ καὶ δὲν ἤθελα νὰ τ' ἀφίσῃ εἰς τοὺς πέντε δρόμους.

Ἡ δικαιοσύνη.
Ἄλλ' εἶχες τεκνοποιήσει καὶ ἐξ ἐνός ἄλλου ἀκόμη ἀνδρός;

Ἡ κατηγορουμένη.
Ναί, ἀλλ' ἐκεῖνο ἐγεννηθῆκε νεκρόν.

Ἡ δικαιοσύνη.
Λοιπὸν εἶχατε σχέσεις καὶ μετ' ἄλλων ἀνδρῶν;

Ἡ κατηγορουμένη.
Ναί, ἀλλὰ ζωντανὸ παιδί μόνον μ' αὐτὸν εἶχα κάμει.

Καὶ τώρα εἰς τὴν Κυρίαν Τιλλύ.
Ἡ δικαιοσύνη πρὸς τὴν κατηγορουμένην.
Ἐχούσατε βιτριόλι εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Μαρσαλ;

Ἡ κατηγορουμένη.
Μάλιστα.

Ἡ δικαιοσύνη.
Διότι ἦτο μαϊτρέσσα τοῦ συζύγου σας;

Ἡ κατηγορουμένη.
Ἄν ἦτο αὐτὸ μόνον θὰ τὴν συνεχώρουν. Διότι ἔχω τέκνα καὶ ὁ σύζυγός μου, ὁ πατὴρ των, δὲν ἐπερίμενε ἢ τὸν θάνατόν μου διὰ νὰ κάμῃ τὴν γυναῖκα αὐτὴν μητέρα τῶν παιδιῶν μου· μετὰ τὸ εἶπε καὶ δὲν ἤθελα τὰ παιδιὰ μου νὰ ἔχουν ἄλλην μητέρα παρὰ ἐμένα μόνον, ἀκόμη καὶ ἀφοῦ ἀποθάνω.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι τὰ παιδιὰ ἢ μᾶλλον τὸ παιδίον εἰσχωρεῖ εἰς τὴν συζήτησιν, διὰ δὲ τῆς φωνῆς τῆς γυναικὸς, τῆς μητρὸς, ἐκείνης ἐπὶ τέλους ἧτις ὡς ἠθοποιὸς, ὡς ὑπηρετρία, ὡς μεγάλη κυρία, ἐν τῷ αἰσχεῖ ἢ ἐν τῇ δόξῃ, ἐν τῷ σκότεινῳ ἢ ἐν πλῆρει φωτὶ, ἔφερε τὸ παιδίον αὐτὸ εἰς τὸ φῶς, διακινῶ-

θνεύσασα τὴν ἰδίαν αὐτῆς ζῶν, ἐν μέσῳ ἀγωνίας, βασάνων, κραυγῶν καὶ τρόμου, ἰδοὺ ὅτι τὸ παιδίον εἰσχωρεῖ εἰς τὴν συζήτησιν, ἰδοὺ αὐτὸ, νόμιμον ἢ μὴ νόμιμον, ζωντανὸν ἢ νεκρὸν, ἀπὸ τοῦ μητρικοῦ κόλπου, ἀπὸ τοῦ βάρθου τῆς κοιτίδος του ἢ ἀπὸ τοῦ βάρθου τοῦ τάφου του, ἀμύνηται ὑπὲρ τῆς μητρὸς, τὴν ὁποίαν θέλετε νὰ καταδικάσητε, ἐναντίον τοῦ πατρὸς ὅστις σᾶς διαφεύγει· καὶ ἰδοὺ ἐπὶ τέλους ὅτι νικᾷ τὸν νόμον ὅστις ὑποχωρεῖ.

Τὸ ἐννοεῖτε ;

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ λόγος περὶ στοιχειῶν.

Ἐκαστος ἀναπτύσσει τὰς περὶ αὐτῶν ἰδέας του.

Ἄλλος τὰ πιστεύει, ἄλλος δὲν τὰ πιστεύει.

Ὁ κύριος Ν. Ἀδὰμ πολὺ ζῶντῶς Εὐας λέγει ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε κολοκῦθια μὲ τὴν ῥίγανη :

— Ἔτσι κ' ἐγὼ μὲν φορὰ τὰ ἴπιστευα. Τὸ σπῖτι μαὶ ἔλεγαν ἴς τὴ γειτονιά μας πῶς ἔχει στοιχειῶ ἕνα βωδάκι καὶ πῶς τὸ ἔχουν ἰδεῖ πολλοὶ καὶ τέτοια. Ἐνα βράδῳ ἐκεῖ ποῦ κατέβαινα ἴς τὸ ὑπόγειο μὲ τὸ λύχνο ἴστα χέρια βλέπω ἴς τὸν τοῖχο κάτι μαῦρο . . . Ἄ ! δὲν ἴμπόρεσα νὰ πῶ, μοῦ ἴφάνηκε πῶς ἴταν τὸ βωδάκι μὲ τὰ κέρατά του, μὲ ὅλα του . . . Καὶ ὁμως τί ἴταν ἄν τὸ βρῆτε :

— Ὁ ἴσκιος σας, ἀνακράζει καγγάζουσα ἡ κυρία Μ.

— Τὸ ἴδρατε !

Φυσιολογία :

Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς μαμῆς του ὁ Κώστας μας δὲν ἔγεννηθῆ μετὰ μεγάλην μύτην, ἔγεννηθῆ ὁμως μύψ καὶ μετὰ μεγάλην πρὸς τὰ γράμματα κλίσιν. Ἄνεγίνωσκε λοιπὸν, ἀνεγίνωσκεν . . . ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ ὄργανον τῆς ὄρασεως ἴτον ἀτελές, τὸ ἀναγινωσκόμενον ἔφερετο πλησιέστατα πρὸς τὴν ῥίνα (μικρὰν τότε ἀκόμη) αὐτῆ δὲ βλέπουσα τὴν ἀδυναμίαν τῶν γειτόνων τῆς ὀφθαλμῶν ἀπεφάσισε τέλος νὰ τοὺς βοτῆσῃ καὶ ἴρηξις καὶ αὐτῆ ν' ἀναγινώσκη. Καθὼς ὁμως φαίνεται, ἡ ἀνάγνωσις, ὅπως ἀναπτύσσει τὸ πνεῦμα, ἀναπτύσσει καὶ τὴν μύτην. Καὶ οὕτως ὁ Κώστας μας κατῆντησε μετὰ προβοσκίδα, καὶ τῶρα πέρνει μετὰ τὴν μυρωδιά τὴν ὄννοιαν τοῦ ἀναγινωσκομένου.

Ἡ ἐντασις τῆς εὐγνωμοσύνης :

Νὰ συναντᾷς δεσποινίδα ἐξόχου καλλονῆς καὶ νὰ ζητῆς ἐξ εὐγνωμοσύνης, διότι παρέστη ἐνώπιόν σου, νὰ τῆς φιλήσῃς τὰ ἴμάτια.

Ὁ χονδρὸς Δ. τοῦ ὁποίου ἡ προσέχουσα κοιλία δύναται νὰ διεγείρῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ πλέον τέμπελχου γελοιογράφου ἴλθεν εἰς ἐπίσκεψιν φίλου του, ὅστις πρὸ ὀλίγου εἴχεν ἐξέλθει.

Κάθηται διὰ νὰ τὸν περιμένῃ, καὶ διασκεδάζει τὴν ὄραν του διαλεγόμενος μετὰ τῆς μικρᾶς Ἐλενίτσας, τετραετοῦς διαβαλεμένου κορασίου :

— Ἔλα λοιπὸν νὰ καθῆσῃς στὰ γόνατά μου, τῆ λέγει.

— Δὲν ἴμπορῶ, κύριε.

— Κεὶ διατί ;

— Κρατεῖ ὄλον τὸν τόπον ἡ κοιλία σας.

Σκορπιός.

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

(ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ)

Δύο κόσμους στὴν Ἀκρόπολι

Ἐανοίγει ἐκεῖς ποῦ ἀνέβη

Ὁ ἕνας λές πῶς νὰ ὑψωθῇ

Στὸν οὐρανὸ γυρεύει.

Ὁ ἄλλος στέκει ταπεινὸς

Καὶ λυπημένος εἶναι·

Λέγεται ὁ πρῶτος Παρθενῶν,

Ὁ δεῦτερος Ἀθῆναι.

Ζακύνθιος.

ΩΣ ΝΕΑΡΑ ΧΗΡΑ

ἴτις ξαναπανδρεύεται καὶ ὡς ἀνοιξὶς ἀνανεώνει τὰ κάλλη τῆς ξανάνοιξε τὸ πασίγνωστον

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ "Η ΜΕΛΙΣΣΑ,"

ὑπὸ νέον διευθυντὴν τὸν ζῶντῶν

κ. ΣΤΑΥΡΟΝ ΜΑΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Ποικιλία φαγητῶν, φρεσκάδα καθημερινῆ,

ἴφάρια τῆς ὄρας καὶ τιμαὶ πολὺ ἴμεροι.

ΤΩΡΑ ΟΤΕ ΟΛΟΙ ΜΕΤΩΚΗΣΑΤΕ

βεβαίως θὰ ἐσπάσατε τῆς λάμπαις σας. Καὶ ἄν δὲν τῆς ἐσπάσατε, τὰς ἐφθείρατε· καὶ ἄν δὲν τὰς ἐφθείρατε, τὰς ἔχασατε.

Τὰ πάντα συνωμοτοῦν λοιπὸν ἐναντίον σας, καὶ σᾶς ἴναγκάζουν νὰ ἀγοράσητε νέας, διευθυνόμενοι μετὰ τὸ κατ' εὐθείαν εἰς τὸ

ΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΜΠΑΛΛΟΥ

243, Ὁδὸς Ἐρμοῦ, 243,

τοῦ πρῶην τῆς ἐταιρίας κ. Χουτοπούλου καὶ Σας.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΛΑΜΠΩΝ

Λάμπαι καλλιτεχνικαί, Λάμπαι διὰ χρῆσιν,

Λάμπαι διὰ κολοσσαῖον φωτισμὸν.

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ἀρχεται ἡ κατὰ Κυριακὴν δημοσίευσις φιλολογικοῦ παραρτήματος τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ὡς ἀνεξαρτήτου περιοδικοῦ συγγράμματος ὑπὸ τὸν θεσπέσιον τίτλον

ΣΑΠΦΩ

ἴδιαίτερα ἀγγελία διατυποῦσαι τὸ πρόγραμμα τῆς «Σαπφῶς» ἐξεδόθησαν, διανεμηθσόμεναι τοῖς φίλοις τῶν Καλῶν Γραμμάτων πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν.